

צל"ש

שוב חשיפה מרהימה

● לעופר טלר ולכל מערכת כולבוטק חשיפה מרהימה. השלישית בסדרה, הפעם של מישור שהתחזה כרציני ושבעליו התגלה כאיש המחפש, בדרכים שונות, כיצד להתעסק עם בחורות תמימות (ראה עמודים 36-37).

זו הפעם השלישית ברציפות שכולבוטק מביא כתבה שצולמה באופן נסתר והמגלה שחיתות. זה התחיל בכתבה שבה נראה פקיד מסי ההכנסה שלקח שוחד מנישום (הכתבה הוכנה על-ידי בני עזרי, כתב כולבוטק). נמשך בכתבה על השוחד בבית-הקברות, והכתבה האחרונה על דני אמיצי. אתי שתי הכתבות האחרונות ערך עופר טלר.

אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור, שלח

כתב טלר מיטורים

מיכתב הוקרה והערכה לכל צוות כולבוטק, בעיקבות שלושה גילויים אלה. הכוכבת האמיתית של התוכנית האחרונה היתה צביה וייצמן, מזכירת מערכת כולבוטק. היא התחזתה כמחפשת-עבודה, והקליטה את כל הצעות המגונות של אמיצי.

אחרי שידור הכתבה היתה צביה האדם מבוקש ביותר בכל כלי-התיקשורת, אך גם בקרב פסי-כופטים למיניהם. שני סוטי-מין התקשרו לי מערכת כולבוטק והציעו לה הצעות מגונות בטלפון.

התוכנית המצויינת עומדת, אגב, לרדת בקרוב מעל המירקע, בגלל חוסר בצוותים. שני הכתבים, בני עזרי ועופר טלר, שחשפו את השחיתות האחרונות, מיועדים לפיטורים, והם אינם עובדים קבועים של הטלוויזיה. חוץ מזה, מאז החליט ועדי-העובדים לפני שבועות אחרים להפסיק את עבודתם של כל עובדי-החוזץ הצטמצמה מערכת

מי שאינו ברשימה - נעלב! אחרי שהתפרסמו בעיתונים שמות שונים של אנשים המיועדים לפיטורים, הורעקו כמה מעובדי הטלוויזיה, וביניהם אחדים המופיעים ברשימות, וטענו שחלק ניכר מהן הוא בכחירת חיסול חשבונות אישיים בין המנהלים לעובדים, וכי אין בהן הגיון. חלק מן האנשים אף אמרו כי כל החברה הטובים נמצאים ברשימת הפיטורים, וכי מי שלא נמצא ברשימה נעלב. כי זה סימן שאיננו די טוב.

כולבוטק בצורה ניכרת, שאינה מאפשרת להפעיל אותה. רפי גינת, עורך ומגיש השידור, סיפר לחבריו לעבודה כי הוא עומד להודיע להנהלה שבצורה כזאת אינו יכול להמשיך לתפקד, ושעם סיום מלאי התוכניות שיש במחסנו — שתיים במספר — יפסיק את התוכנית מאונס. גינת סירב להגיב על נושא זה.

כולבוטק יוצאת בכל שנה לחופשה בזמן החגים. השנה יש חשש רב שהחופשה תהיה מכת-מוות לתוכנית הפופולארית ורבת-החשיבות.

שכר ועונש

● לירון לינדרן על יוכוה מרתק בתוכניתו סוף ציטוט. שנסכ על בעיית השכר והעונש ביהדות. במסגרת הוויכוח נערך עימות בין ארבע גישות — זו של הרב האמריקאי צבי הרולד קושניר, שטען כי אלוהים אחראי רק לטוב שבועלם, אך אינו גורם לרע; זו של הפרופסור ישעיהו ליבוביץ, שטען כי לאלוהים אין שום קשר לשכר ולעונש; של הר"ר אבי רביצקי חובש הכיפה, שטען כי אין לדעת את דרכי אלוהים; ושל ירמיהו יובל החילוני, שטען כי אין שכר ועונש ביקום, אלא שהאדם הוא היוצר לעצמו מערכת של מוסר.

מאחורי המירקע

עד הסוף המר

חברי ועדי-עובדי-עיתונות-הפקה בטלוויזיה, ובראשם רפיק חלבי, הודיעו השבוע לעובדים הממורמרים בגלל הפיטורים, כי אין להם מה לדאוג, שאיש לא יפוטר וש-הוועד ילך אפילו עד השבת הטלוויזיה טוטאלית, ולא יתן לפטר איש.

בכל זאת מיכרזים

בשבוע שעבר הודיע ועדי-העובדים בטלוויזיה כי ימנע בחירתם של מנהלים ככירים בטלוויזיה עד שימונה מנהל קבוע, או, לחילופין, עד שיתחיל תהליך רציני לבחירת מנהל קבוע (העולם הזה 14.8).

למרות שאף אחד משני הרברים האלה לא נעשה, נתלו השבוע על לוחות-המודעות בבניין הטלוויזיה בירושלים ובתל-אביב כמה הודעות על מיכרזים שנפתחו. מרוכב בשש מישרות בכירות: מישרת מנהל חטיבת-התוכניות (שאותה מפנה צביקה שפירא), מנהל המחלקה הרקומנטרית (שאותה פינה דודו גילבוט), מנהל מחלקת-סרטים-קנויים (שאותה מפנה מרים רוטשילד), מנהל החדשות-בערבית (שאותה מפנה יוסף ביניא), מנהל שירותי-הפקה (שאותה מפנה דודו הירשפלד) ומישרת הבימאי הראשי (שאותה מפנה גקי גרין). המיכרזים הם פנימיים ומיועדים לעובדי הרשות בלבד. מקובל שמנהל חדש בוחר למישרות הבכירות את האנשים הנראים לו, ושאינם הוא יכול לעבור. אך במיקרה זה יכול להיווצר מצב אבסורדי, שבו ייבחרו כל המנהלים הבכירים בטלוויזיה ימים ספורים לפני שימונה מנהל חדש וקבוע, והוא יקבל את הכל כדבר מוגמר וסופי, גם אם זה לא ימצא חן בעיניו.

בתוככי הרשות

האבסורדים חוגגים

האבסורדים במיסדרונות הטלוויזיה ובמיסדרונות הנהלת רשות-השידור מגיעים בימים אלה לשיאים חדשים.

14 בספטמבר מתקרב, וזהו המועד שבו פג תוקף מינויו של יוסף בראל, המנהל הזמני של הטלוויזיה, מכהן בתפקידו כבר חצי שנה.

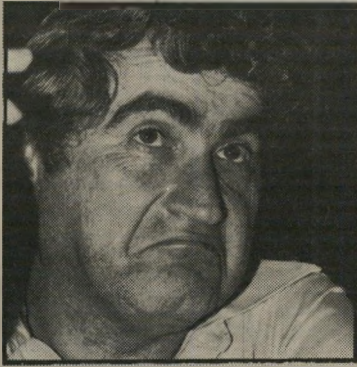
מליאת רשות-השידור החליטה, לפני כמה שבועות, על הרכב חדש של ועדת-מיכרזים, שתהיה מורכבת מאנשי מליאה ומאנשי הוועד-המנהל. בד בבד החליטה המליאה לאמץ מחדש את הצורך בתעודה אקדמית מוסמכת למי שיירצה לגשת למיכרז על מישרת מנהל-הטלוויזיה. החלטה זו, שהתקבלה, לדעת כמה חברים, שלא לפי החוק, אינה מאפשרת את התמודדותו של דן שילון, הנחשב כמועמד המוערך.

10 חברי מליאה וחברי ועד-המנהל, כולם אנשי-מערך, הגישו ערר על ההחלטה לשר-החינוך, השר הממונה על רשות-השידור. השר אמר להעביר את הערר לדיון בממשלה, אך לממשלה אין בריוק הזמן לדון בכרזים "שוליים לכאורה" כאשר כל המדינה בוערת, ולכן העניין מתעכב.

„שהמתאימים ילמדו תורה

בלי הפרעות של הצבאו

„בן ביולוגי“

ח"כ המר

לא ידענו מתי לעצור?

תלמיד של הרב אברהם בלייכר, ראש ישיבת שבי-חברון, אמר: „אלמלא היו ישיבות כמו מרכז-הרב, והיה רק הסדר או ישיבה חרדית, הייתי הולך לישיבה חרדית.“ במסגרת הסידרה ערך רכלבסקי תחקיר על גוש-אמונים, ובו אומר וזולון המר, שהיה שר-החינוך: „עד 1967 היינו מדוכאים. הכיפה הסרוגה היתה כינוי-גנאי ואו פרצנו, לקחנו את ההובלה והבאנו אידיאל חדש. כנראה לא ידענו מתי לעצור.“

בגלי-צ'ל משודרת, בכל יום ישישי, בשעה חמש אחרי-הצהריים, סידרה מרתקת על הציבור הרחב-לאומי, את הסידרה, כת שיבעת הפרקים, ערך פסי רכלבסקי, והיא נקראת ציונות תהית או דת ציונית.

כמהלך הסידרה ראיין רכלבסקי עשרות בחוריישיבה ורכנים, וגם כמה ממנהיגי הציבור חרדי, ביניהם מנהיגי גוש-אמונים. אב אחד, שכנו עבר לישיבה חרדית, אמר: „אני בעד לימוד תורה, אבל לא כך. היום על מה יש לנו לדבר איתו? הוא לא הולך ליס, לקונצרט, לתיאטרון, לא רדיו, לא עיתונים, לא היה כצבא. מה נשאר? נשאר בן ביולוגי, ואין מה לעשות!“

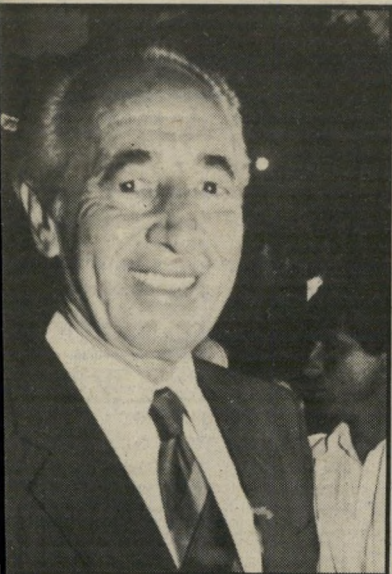
הרב יהושע יגל, ראש המידרשה בפרדס-חנה, שהיא מוסד ציוני לאומי, אמר: „יש חשיבות רבה שמתאימים ילמדו תורה בלי הפרעה של הצבא. ישיבות-ההסדר הן רק קולג'. הישיבות החרדיות הן החרודות שלנו.“ נער, שעבר ממוסד ציוני לחרדי, אמר: „הייתי פעיל מאוד בבני-עקיבא. עמדתי ללכת לנח"ל, אבל מכרו לנו סיסמות, כל מיני ציטוטים. הם לא הבינו שהכל בא משרש אחד, התורה, שאלי יש להעמיק. אני לא נגד צבא ולא נגד בגרות. זו לא אידיאולוגיה, אני פשוט רוצה וצריך ללמוד, ומקווה להמשיך בכך לעולם.“

בינתיים אין אפשרות לעשות שום צעד בשום כיוון, משום שהערר תלוי ועומד, וכל צעד יכול להוות פגיעה בחוק רשות-השידור.

מיכה ינון, יו"ר הרשות, התכוון לפעול ולהחזיר את ועדת-המיכרזים אל הרכב המקורי — הוועד-המנהל — אך רדיו כבולות בגלל הערר התלוי ועומד כאוויר בין מישר-החינוך לקבינט הרב.

ינון כבר אמר למקורביו שהוא מתכוון לפנות

שטוביה סער עזב את תפקידו, וגם אז לא הוכתר הנסיון בהצלחה מרובה. בינתיים נעשים מאמצים קדחתניים בין פוליטיקאי הליכוד לפוליטיקאי המערך למצוא מועמד מוסכם על שני הצדדים. בישיבות שונות, הנערכות בדרכי-כלל עלידיי משה שחל ורוני מילוא, מעלים שמות שונים ומשונים, ביניהם של אנשים מחוץ לטלוויזיה ולרשות. הליכוד מתנגד לכך שיובא איש מבחוץ, משום

מתנגד פרס

מועמד יבין

בגלל כתבה לפני שמונה שנים:

שלטענתו ער שאיש כזה ילמד את החומר, תיסגר הטלוויזיה. טענה לא בלתי-הגיונית.

אנשי המערך מנסים שוב ללחוץ על גידעון לביארי, מנהל הרדיו, לקחת את התפקיד, ולוא רק באופן זמני, עד שייפתר הפלונטר, אך לביארי עומד בסירובו.

אנשי הליכוד נטו השבוע להסכים על מוע-מרתון של חיים יבין למישרה זמנית, אך שימעון פרס, ראש-הממשלה, אמר שוב: „האיש הזה, שהעלה את הליכוד לשלטון, לא יהיה אצלי מנהל טלוויזיה!“ פרס מתכוון לסדרת הכתבות שערך חיים יבין בדיוק לפני הבחירות של 1977, ובהן הראה את כל מחרלי ממשלת המערך.

הפלונטר ממשיך להסתבך, ושום פיתרון אינו נראה באופק, אלא רק צרות נוספות ממתינות מעבר לכל פינה.

ענת פרנקופטי